

Ні прізвища його не знаю,
ні імені...
Давно було...
Його я в згадках називаю
усміхнено: дідусь Тепло.
...Війна. І чорний репродуктор
новин тривожних не таїть,
і мама в черзі за продуктами
на ринку зранку ще стоїть.
Ми біля неї,
ми — дрібнота:
малі сестрички,
менший — я, —
у ці засніжені широти
евакуйована сім'я.
Хліб важився тоді на грами —
такий повільний черги рух! —
і ми тулилися до мами,
до найтепліших її рук.
Дідусь поодаль так серйозно
на нас дививсь, борідку скуб:
«А деткам-то, поди, морозно? —
возьми, молодка, мой тулуп...»
І зняв дебелого кожуха,
очима добрими сяйнув,
і нас, закушканих по вуха,
хутром кошлатим огорнув.
Дідусь до мами усміхався,
геть сивий, наче лісовик...
«Пусть греются,
не сомневайся! —
я вятич, я к зиме привык...»
Ми грілися і видихали
чекання паморозь тремку,
лихі вітри для нас втихали
у хутрянному теремку...

І ось я знову в тім засніжжі —
майнуло тридцять з лишком літ,
а в пам'яті —
вчорашньо-свіжі
слова, що мовив добрий дід:

«Мы потому по сто годочков
живем, что нам не жаль тепла...»
Він жив сто літ.
Я знаю точно! —
душа ж його з вогню була!

1974

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.